

LIOU CCH'-SIN

ikar

PROBLÈM TROCH TELIES

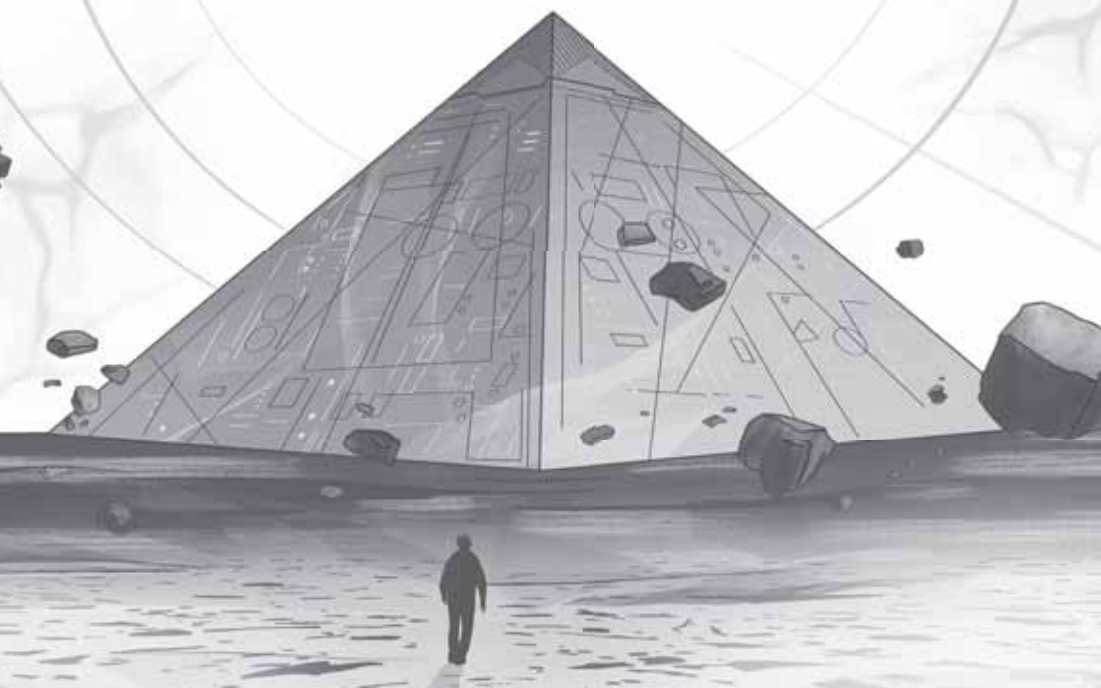
PROBLÉM TROCH TELIES

LIOU CCH'-SIN

PROBLÉM TROCH TELIES

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Liou Cch'-Sin
THE THREE-BODY PROBLEM

Title: 三体
Author: 刘慈欣

Copyright © 2006 by 刘慈欣 (Liu Cixin)
Slovak translation rights authorized by China Educational
Publications Import & Export Corporation Ltd.
All Rights Reserved

Translation © 2025 by Jana Seichertová
Design © Matt Bray | Head of Zeus
Internal illustration © Meg Shepherd | Head of Zeus
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0337-8

ZOZNAM HLAVNÝCH POSTÁV V KNIHE

(Čínske mená sa začínajú priezviskom.)
(Úplný zoznam postáv nájdete na konci knihy.)

Jieho rodina

Jie Če-tchaj	fyzik, profesor na Univerzite Čching-chua
Šao Lin	fyzička, manželka Jieho Če-tchaja
Jie Wen-ťie	astrofyzička, dcéra Jieho Če-tchaja
Jie Wen-süe	sestra Wen-ťie a príslušníčka Červených gárd

Základňa Červené pobrežie

Lej Č'-čcheng	politický komisár základne Červené pobrežie
Jang Wej-ning	hlavný inžinier základne Červené pobrežie, bývalý študent Jieho Če-tchaja

Súčasnosť

Jang Tung	strunová teoretička a dcéra Jie Wen-ťie a Janga Wej-ninga
Ting I	teoretický fyzik, priateľ Jang Tung
Wang Miao	vedec skúmajúci nanomateriály
Š' Čchiang	policajný detektív, prezývaný Ta Š'
Čchang Wej-s'	generálmajor Ľudovej oslobodzovacej armády

Wej Čcheng	matematický gényus a samotár
Šen Jü-fei	japonská fyzička a manželka Weja Čchenga
Pchan Chan	biológ, priateľ/známy Šen Jü-fei a Weja Čchenga
Ša Žuej-šan	astronóm, jeden z Jieho študentov
Mike Evans	potomok ropného magnáta

Časť I

Tichá jar

KAPITOLA 1

Roky šialenstva

Čína 1967

Červený zväz obliehal sídlo veliteľstva Brigády 28. apríla už dva dni. Jeho červené vlajky nepokojne trepotali okolo budovy ako plamene túžiace po dreve, ktoré by mohli spáliť.

Veliteľ Červeného zväzu bol nervózny, ale nie z obrancov, ktorí húževnato kládli odpor. Tých vyše dvesto príslušníkov Červených gárd Brigády 28. apríla bolo v porovnaní s gardistickými veteránmi Červeného zväzu, ktorý vznikol na začiatku Veľkej proletárskej kultúrnej revolúcie v roku 1966, stádo obyčajných zelenáčov. Gardistov zväzu zocelili búrlivé skúsenosti z revolučného turné po krajine a zo stretnutí s predsedom Maom na veľkých zhromaždeniach, ktoré sa konali na námestí Tchien-an-men.

Veliteľ sa však bál približne desiatich železných pecí v budove, ktoré boli naplnené výbušnami a navzájom spojené elektrickými rozbuškami. Nevidel ich, no cítil, rovnako ako železo cíti príťažlivú silu neďalekého magnetu. Keby niektorý obranca stlačil spínač, revolucionári aj kontrarevolucionári by zahynuli v obrovskej ohnivej guli.

A mladí príslušníci Červených gárd Brigády 28. apríla boli naozaj schopní takého šialenstva. V porovnaní s ostrieľanými mužmi a ženami z prvej generácie Červe-

ných gárd noví vzbúrenci pripomínali svorku vlkov na horúcom uhlí. Skrátka boli ešte šialenejší než šialenci.

Na streche budovy sa objavilo štíhle krásne dievča a mávalo obrovskou červenou zástavou Brigády 28. apríla. Jeho príchod hneď privítala kakofónia výstrelov z rozmanitých zbraní – od starožitných amerických karabín cez české guľomety a japonské pušky typu 38 až po novšie zbrane, napríklad štandardné pušky a samopaly z výzbroje ČĽOA, ukradnuté z armádných skladov po vydaní „Augustového úvodníka“.¹ V mori pušiek sa dokonca zablysko aj niekoľko oštepov a čínskych mečov *dadao* a všetky zbrane spolu tvorili zhutnenú verziu moderných dejín.

Mnohí členovia Brigády 28. apríla sa zúčastnili na podobných predstaveniach už predtým. Jeden zvyčajne vyšiel na strechu budovy, kde mával zástavou, kričal slogany cez megafón a hádzal letáky na útočníkov pod sebou. Odvážnym mladým mužom a ženám sa zatiaľ vždy podarilo bezpečne cúvnuť pred krupobitím guľiek a za svoju odvalu si vyslúžili uznanie spolubojovníkov.

Nové dievča si zjavne myslelo, že bude mať rovnaké šťastie. Bojovou zástavou mávalo nadšene, akoby šermovalo rozpáleným mečom svojej mladosti, akoby verilo, že nepriateľ zhorí na popol v plameňoch revolúcie, akoby si predstavovalo, že z vášne a zo zápalu, ktoré mu prúdia v žilách, sa už zajtra zrodí ideálny svet... Dalo sa unášať svojím žiarivým, krvavočerveným snom, kým ho do hruď nezasiahla guľka.

¹ Ide o odkaz na úvodník, ktorý vyšiel v auguste 1967 v časopise *Červená vlajka* (dôležitom zdroji propagandy počas kultúrnej revolúcie) a volal po „vyhnaní hŕstky [kontrarevolucionárov] z armády“. Červené gardy ho pochopili ako výzvu, aby zaútočili na vojenské sklady a skonfiškovali zbrane ČĽOA, takže úvodník ešte viac rozduchal plamene miestnych občianskych vojen, ktoré viedli medzi sebou rozličné frakcie Červených gárd.

Jej pätnásťročné telo bolo také mäkké, že guľka takmer nespomalila, preletela ním, akoby nenarazila na nijakú prekážku, a zahvízdala vo vzduchu za ňou. Mladá gardistka sa zrútila zo strechy aj so zástavou, padala ešte pomalšie než ten kus červenej látky, ako vtáčik, ktorý sa zdráha opustiť oblohu.

Bojovníci Červeného zväzu zajasali. Niekoľkí sa rozbehli k budove, zmocnili sa bojovej zástavy Brigády 28. apríla a uchopili štíhle telo bez náznaku života. Trofej si zdvihli nad hlavy, chvíľu s ňou pózovali pred ostatnými a potom ju hodili na kovovú bránu areálu. Väčšina kovových tyčí, zakončených ostrými hrotmi, na bráne chýbala, lebo bojovníci ich na začiatku občianskej vojny medzi frakciami z nej povytŕhali, aby si z nich vyrobili oštep, no dve tam ešte zostali. Keď pružné telo dievčaťa dopadlo na ich ostré hroty, prudko zareagovalo, akoby sa doň na chvíľu vrátil život.

Gardisti odeň kúsok odbehli a z prebodnutého tela si urobili cvičný terč. Dievčaťu husté krupobitie guľiek neprekážalo o nič viac než jemný dážď, lebo už dávno nič necítilo. Jeho ruky, tenké ako úponky brečtana, sa podchvíľou trochu mykli, akoby sa snažilo zo seba striasť dažďové kvapky.

A potom mu guľka odtrhla polovicu hlavy a na modrú oblohu roku 1967 hľadalo len jedno krásne oko. Nebola v ňom bolesť, len neochvejná oddanosť a hlboká túžba.

V porovnaní s inými však malo dievča šťastie. Aspoň zomrelo vo vášnivom boji a obetovalo sa za ideál, v ktorý verilo.

*

Boje, ako bol tento, zúrili v celkom Pekingu ako veľké množstvo súbežne pracujúcich procesorov, ktorých spo-

ločným výstupom bola kultúrna revolúcia. Mesto zaplavilo šialenstvo, ktoré preniklo do každého jeho kúta a do každej ulice.

Na okraji mesta, na cvičisku Univerzity Čching-chua, už takmer dve hodiny prebiehalo masové „nápravné zhromaždenie“, na ktorom sa zúčastnili tisíce študentov. Cieľom týchto verejných zhromaždení bolo slovne ponižovať a fyzicky týrať nepriateľov revolúcie, kým sa nepriznajú k svojim zločinom.

Revolucionári sa však rozpadli na viacero frakcií, ktoré teraz navzájom súperili o moc prostredníctvom zložitých manévrov a súťaží. Na univerzite vypukli vášnivé spory medzi Červenými gardami, Pracovnou skupinou pre kultúrnu revolúciu, Robotníckym propagačným tímom a Vojenským propagačným tímom. A každá frakcia sa občas rozdelila na ďalšie rebelujúce skupiny, ktoré mali o kultúrnej revolúcii odlišné predstavy a sledovali odlišné politické ciele, čo viedlo k ešte neľútostnejším bojom.

Obeťou tohto konkrétneho masového zhromaždenia sa však stala reakcionárska buržoázna akademická elita. Učitelia boli nepriateľmi každej frakcie a nemali inú možnosť, ako znášať kruté útoky zo všetkých strán.

V porovnaní s inými „netvormi a démonmi“² reakční akademici zaujali odlišný postoj: na prvých „nápravných“ zhromaždeniach sa často správali namyslene a tvrdohlavo si stáli za svojím. V tejto fáze zomierali aj v najväčších počtoch. Za štyridsať dní len v Pekingu dobili na smrť vyše tisíc sedemsto obetí takýchto zhromaždení. Mnohí ďalší si vybrali ľahšiu cestu, ako sa vyhnúť šialenstvu: Lao Še, Wu Chan, Ťien Po-Can, Fu Lej, Čao Ťiou-čang, I Čchün,

² Pôvodne budhistický pojem „netvory a démoni“ používali počas kultúrnej revolúcie pre všetkých nepriateľov revolúcie.

Wen Ĺie, Chaj Mo a iní – kedysi vážení intelektuáli – sa rozhodli ukončiť svoje životy.³

Tí, ktorí prežili to počiatocné obdobie, sa proti bezohľadným „nápravným“ zhromaždeniam postupne obrnili. Tento ochranný duševný štít im pomohol vydržať týranie a uniknúť úplnému zrúteniu. Na zhromaždeniach často vyzerali, akoby napoly spali, a vyľakane sa strhli, len keď im niekto zakričal do tváre, aby mechanicky odriekali svoje priznanie, hoci ho zopakovali už nespočetne ráz.

A potom niektorí vstúpili do tretej fázy. Ustavičné ponížovanie, ktorému boli vystavení na týchto zhromaždeniach, im vstrekovalo do podvedomia politické obrazy, živé ako ortuť, kým sa ich myseľ, vybudovaná na poznatkoch a racionalite, pod ich váhou nezrútila ako domček z karát. Naozaj uverili, že sú vinní a že poškodili skvelé revolučné úsilie. Rozplakali sa a ich ľútosť bola oveľa hlbšia a úprimnejšia než ľútosť „netvorov a démonov“, ktorí nepatrili k intelektuálom.

Príslušníkov Červených gárd však naprávanie obetí v dvoch neskorších fázach nesmierne nudilo. Len „netvory a démoni“, ktorí sa ešte nachádzali v počiatocnej fáze, dokázali poskytnúť ich prestimulovanému mozgu vzrušenie, po ktorom túžil, ako červená muleta matadora býkovi. Počet týchto veľmi žiaducich obetí sa však rýchlo zmenšoval. Na Univerzite Čching-chua pravdepodobne zostala už iba jedna, a keďže bola vzácna, nechali si ju na samý koniec nápravného zhromaždenia.

³ Medzi najslávnejších intelektuálov, ktorí spáchali samovraždu počas kultúrnej revolúcie, patrili spisovateľ Lao Še, historici Wu Chan a Ĺien Po-Can, prekladateľ a kritik Fu Lej, meteorológ a geofyzik Čao Ĺiou-čang, spisovateľ I Čchün, básnik Wen Ĺie, scenárista a románopisec Chaj Mo a mnohí ďalší.

Jie Če-tchaj útokom kultúrnej revolúcie zatiaľ odolával, no uviazol v prvej fáze „nápravy“. Odmietal sa kajať, spáchať samovraždu alebo sa „obrneť“. Keď tento profesor fyziky vyšiel na pódium pred obrovský dav, jeho výraz jasne hovoril: *Pokojne mi položte na plecيا ešte ťažší kríž.*

Červení gardisti ho naozaj prinútili niesť bremeno, no nebol to kríž. Iným obetiam nasadzovali na hlavy vysoké klobúky s bambusovou konštrukciou, zatiaľ čo ten jeho bol zvarený z hrubých oceľových prútov. A na krk mu nezavesili drevenú dosku ako ostatným, ale železné dvierka, ktoré vzali z laboratórnej pece. Jeho meno na ňu napísali nápadnými čiernymi znakmi a potom preškrkli veľkým červeným X.

Jeho odprevadil na pódium dvojnásobný počet gardistov, než aký zvyčajne odprevádzal obeť: dvaja mladí muži a štyri mladé ženy. Muži kráčali sebaisto a cieľavedome, ako stelesnenie ideálu boľševickej mládeže. Obaja študovali teoretickú fyziku už vo štvrtom ročníku a Jie bol ich profesorom. Ženy, vlastne ešte dievčatá, boli oveľa mladšie, študentky druhého ročníka strednej školy, ktorá patrila pod univerzitu.⁴ Vo vojenských uniformách a s nábojovými pásmi na hrudi vyžarovali mladistvú silu a obkľúčovali Jieho Če-tchaja ako štyri zelené plamene.

Profesorov príchod na pódium vyvolal v hľadisku nadšenie. Výkriky a slogany, ktoré postupne zoslabli, opäť naberali na sile a prehlušili všetko ostatné ako rastúca prílivová vlna.

Šestica trpezlivo čakala, a keď hluk utíchol, jeden červený gardista sa obrátil k obeť. „Jie Če-tchaj, si ex-

⁴ V čínskom vzdelávacom systéme po šiestich rokoch na základnej škole zvyčajne nasledujú tri roky na nižšej strednej škole a tri roky na vyššej strednej škole. Počas kultúrnej revolúcie tento dvanásťročný systém skrátili na deväťročný alebo desaťročný systém v závislosti od provincie alebo od mesta. V tomto prípade má mladá gardistka štrnásť rokov.

pert na mechaniku. Určite vidíš, akej veľkej a jednotnej sile vzdoruješ. Ak budeš naďalej tvrdohlavý, vyslúžiš si iba smrť! Dnes budeme pokračovať tam, kde sme naposledy skončili, tak zbytočne neokolkujeme a prejdime rovno k veci. Odpovedz na nasledujúcu otázku, no bez zvyčajného vykrúcania. Je pravda, že si medzi rokmi tisícdeväťstošesťdesiatdva a tisícdeväťstošesťdesiatpäť svojvoľne zahrnul do kurzu *Úvod do fyziky* teóriu relativity?“

„Teória relativity patrí medzi základné fyzikálne teórie,“ odvetil Jie. „Ako by som ju mohol v základnom kurze vynechať?“

„Klameš!“ skríkla gardistka, ktorá stála vedľa neho. „Einstein patril k reakcionárskej akademickej elite. Ochotne by slúžil každému, kto by mu pred očami zamával peniazmi. Dokonca odišiel za americkými imperialistami a pomohol im vyrobiť atómovú bombu! Ak chceme rozvíjať revolučnú vedu, musíme strhnúť zo stožiaru čiernu zástavu kapitalistickej teórie, zamaskovanej za teóriu relativity!“

Jie na obvinenie nezareagoval. Bojoval s bolesťou, ktorú mu spôsoboval ťažký železný klobúk a železná doska, zavesená na krku, a nevládal reagovať na otázky, ktoré si odpoveď nezaslúžili. Ďalšia jeho študentka, stojaca za ním, sa iba zamračila. Dievča, ktoré prehovorilo, bolo zo štyroch gardistiek najinteligentnejšie, a na dnešné zhromaždenie sa dôkladne pripravilo – pred príchodom na pódium sa naučilo naspamäť jeho scenár. Proti niekomu, ako bol Jie Če-tchaj, však niekoľko takýchto sloganov nestačilo, a tak sa červení gardisti rozhodli vytiahnuť proti svojmu učiteľovi ďalšiu zbraň, ktorú si vopred nachystali. Jeden z nich zamával na niekoho v hľadisku.

Z predného radu vystúpila Jieho manželka, profesorka fyziky Šao Lin, a po schodoch vyšla na pódium. Na sebe

mala zle padnúce zelené oblečenie, ktoré malo zrejme napodobniť vojenskú uniformu Červených gárd. Ale tí, ktorí ju poznali, sa pamätali, že často učila študentov v elegantných šatách *čchi-pchao*, a tak jej nový zovňajšok na nich pôsobil nútene a rozpačito.

„Jie Če-tchaj!“ Na také dramatické vystúpenia zjavne nebola zvyknutá a neprirodzene hlasný prednes len zvýraznil tras v jej hlase. „Nečakal si, že proti tebe vystúpim a odhalím ťa, však? Áno, dlho som bola slepá. Dala som sa oklamať tvojím reakcionárskym pohľadom na svet a vedeckým prístupom! Konečne sa mi však otvorili oči a s pomocou mladých revolucionárov sa chcem postaviť na stranu revolúcie, na stranu ľudu!“

Obrátila sa k davu. „Súdruhovia, revolučná mládež, revoluční pedagógovia a zamestnanci fakulty, musíme si uvedomiť reakčnú podstatu Einsteinovej teórie relativity, ktorá sa najjasnejšie prejavuje v jeho všeobecnej teórii relativity: jej statický model vesmíru popiera dynamickú podstatu hmoty. Je antidialektická! Vesmír považuje za obmedzený alebo konečný, a to je jednoznačne forma reakčného idealizmu...“

Jie, počúvajúcí prednášku svojej manželky, sa neubránil úsmevu. *Tak ja som ťa oklamal, Lin? Pravda je, že si pre mňa vždy bola záhadou. Raz som ťa pred tvojím otcom pochválil, že si skvelá vedkyňa – mimochodom, ešteže sa tejto pohromy nedožil –, ale on pokrútil hlavou a priznal, že nečakal, že jeho dcéra raz dosiahne vo svojej práci taký úspech. A jeho nasledujúce slová zásadne ovplyvnili druhú polovicu môjho života: „Lin Lin je až príliš chytrá. A základný výskum môže robiť iba hlupák.“*

S pribúdajúcimi rokmi som jeho poznámke rozumel čoraz lepšie. Lin, naozaj si až príliš chytrá. Už pred niekoľkými rokmi si vycítila, že politické vetry na akadémii sa

menia, a prezieravo si sa prispôsobila. Napríklad pri vyučovaní študentov si zmenila názvy mnohých fyzikálnych zákonov a konštánt: Ohmov zákon si premenovala na zákon odporu, Maxwellove rovnice na elektromagnetické rovnice, Planckovu konštantu na kvantovú konštantu... Svojim študentom si vysvetlila, že celý vedecký pokrok pochádza z múdrosti pracujúcich mas a že kapitalistické akademické elity iba kradnú výsledky ich práce a podpisujú sa pod ne.

Hlavný prúd revolúcie ňa však ani tak neprijal za svoju. Pozri sa na seba teraz: nedovolia ti ani nosiť na rukáve červenú pásku „revolučného pedagóga“ a na pódium si musela vyjsť s prázdnyimi rukami – bez malej červenej knižky, ktorú si podľa nich ešte vždy nezaslúžiš... Nikdy ti neodpustia, že si sa narodila do prominentnej rodiny v predrevolučnej Číne a že máš za rodičov takých slávnych učencov.

A keď si už spomenula Einsteina, mala by si tu stáť a priznávať sa namiesto mňa. V zime roku 1922 Einstein navštívil Šanghaj, a keďže tvoj otec plynule hovoril po nemecky, požiadali ho, aby slávneho fyzika sprevádzal. Veľa ráz si mi povedala, že tvoj otec začal študovať fyziku práve na jeho návrh a že ty si si ju vybrala pod vplyvom svojho otca. Takže by sa dalo povedať, že Einstein bol nepriamo твоjím učiteľom. A kedysi si bola na to veľmi hrdá.

Neskôr som zistil, že tvoj otec kvôli tebe celú udalosť prikrášľil. S Einsteinom sa rozprával iba raz, a aj to veľmi krátko. Ráno 13. novembra 1922 ho sprevádzal na prechádzke po Nankinskej ceste, pričom spoločnosť mu robili aj Jü Jou-žen, prezident Šanghajskej univerzity, a Cchao Ku-ping, šéfredaktor denníka Ta Kung Pao. Keď prechádzali okolo robotníkov opravujúcich cestu, Einstein sa pri jednom zastavil. Mlčky pozoroval chlapca v roztrhanom oble-

čení a so špinavou tvárou, ako rozbíja kamene, a napokon sa tvojho otca spýtal, koľko ten mladý robotník zarobí za deň. Tvoj otec zopakoval chlapcovi otázku a potom Einsteinovi odpovedal: päť centov.

Vtedy s veľkým vedcom, ktorý zmenil svet, hovoril prvý a posledný raz. Nediskutovali spolu o fyzike a relativite, iba stručne konštatovali chladnú, neúprosnú realitu. Podľa tvojho otca tam Einstein stál ešte dlho po tom, ako si vypočul odpoveď, pozoroval chlapcove mechanické pohyby a ani sa neunúval poťahovať z fajky, ktorá postupne zhasla. Keď mi tvoj otec porozprával o tejto spomienke, vzdychol si a dodal: „V Číne sa každý nápad, ktorý sa odváži vzlietnuť, napokon zrúti na zem. Gravitácia reality je skrátka príliš silná.“

„Sklon hlavu!“ skríkol naňho jeden gardista. Možno to bolo od jeho bývalého študenta milosrdné gesto. Všetky obeť „nápravných zhromaždení“ museli skloniť hlavu. Keby to Jie urobil, vysoký a ťažký železný klobúk by spadol na zem a na sklonenú hlavu by mu ho znovu nenasadili. No Jie to odmietol spraviť. Dokonca ju zdvihol ešte vyššie, aj keď ťažké bremeno niesol iba jeho tenký krk.

„Sklon hlavu, tvrdohlavý reakcionár!“ Jedna gardistka si zložila opasok a zahnila sa ním na Jieho. Medená spona opaska ho zasiahla do čela a zanechala na ňom zreteľný odtlačok, ktorý však rýchlo zakryli pramienky krvi, vytekajúce z rany. Jie sa chvíľu kolísal, no potom sa opäť vzpriamil a vypol hrud.

„Keď si vyučoval kvantovú mechaniku, primiešaval si do nej reakcionárske myšlienky!“ obvinil ho jeden gardista a potom Šao Lin hlavou naznačil, aby pokračovala.

Šao mu ochotne vyhovel. Musela hovoriť ďalej, inak by sa jej krehká myseľ, visiaca už len na vlásku, celkom zrútila. „Jie Če-tchaj, toto obvinenie nemôžeš poprieť!

Študentom si často prednášal o reakcionárskom Kodan-
skom výklade!“

„Isteže, lebo toto vysvetlenie najlepšie zodpovedá
výsledkom experimentov.“ Manželov pokojný, vyrovna-
ný tón Šao Lin prekvapil a zároveň vystrašil.

„Tvoje vysvetlenie tvrdí, že vonkajšie pozorovanie ve-
die k zrúteniu kvantovej vlnovej funkcie. A to je ďalší pre-
jav reakcionárskeho idealizmu, veľmi bezočivý prejav!“

„Mala by filozofia určovať smer experimentov alebo
by mali experimenty určovať smer filozofie?“ Jieov ne-
čakaný protiútok všetkých, ktorí viedli zhromaždenie,
zaskočil. Chvíľu bezradne mlčali.

„Pochopiteľne, smer vedeckých experimentov by ma-
la určovať jediná správna filozofia a tou je marxizmus!“
zvolal napokon jeden gardista.

„Takže v podstate tvrdíte, že správne filozofie padajú
z neba. To je v rozpore s myšlienkou, že pravda vzniká zo
skúsenosti. A dokonca aj s princípmi, na základe ktorých
sa marxizmus snaží pochopiť prírodu.“

Na to už Šao Lin a obaja vysokoškolskí gardisti nenašli
vhodnú odpoveď. Na rozdiel od gardistiek, ktoré ešte cho-
dili na strednú školu, nemohli úplne ignorovať logiku.

Štyri stredoškolačky však mali vlastné revolucionárske
metódy, ktoré považovali za účinnejšie. Dievča, ktoré pred-
tým udrelo Jieho opaskom, ho ním opäť šľahlo. Aj zvyšné
tri dievčatá si zložili opasky a pustili sa do profesora. Keď
ich spoločníčka prejavila také revolucionárske nadšenie,
museli prejsť ešte väčšie alebo aspoň porovnateľné. Ich
dvaja kolegovia nezasiahli. Keby sa o to teraz pokúsili, po-
dozrievali by ich, že nie sú dosť nadšení revolucionári.

„Vyučoval si aj teóriu veľkého tresku. Tá je zo všetkých
vedeckých teórií najspiatočnejšia!“ pokúsil sa jeden
gardista zmeniť tému.

„V budúcnosti túto teóriu možno vyvrátiť. Ale dva významné kozmologické objavy tohto storočia – Hubblov zákon, dokazovaný červenými posunmi, a pozorovanie mikrovlnného žiarenia kozmického pozadia – naznačujú, že teória veľkého tresku v súčasnosti najvierohodnejšie vysvetľuje vznik vesmíru.“

„Samé lži!“ skríkla Šao Lin a spustila dlhú prednášku o teórii veľkého tresku, do ktorej nezabudla vpliesť kritiku jej krajne reakcionárskej podstaty. Sviežosť teórie však zapôsobila na najinteligentnejšie zo štyroch dievčat, ktoré sa neubránili otázke: „Dokonca aj čas sa začal singularitou? Čo v tom prípade existovalo pred ňou?“

„Nič,“ odvetil Jie rovnakým tónom, akým odpovedal každému zvedavému mladému človeku. Obrátil sa a priateľsky pozrel na dievča, aj keď so zranením a vo vysokom železnom klobúku to nepochybne bolo veľmi ťažké.

„N-nič? To je reakcionárske! Načisto reakcionárske!“ zvolalo dievča vyľakane a prosebne pozrelo na Šao Lin, ktorá jej ochotne priskočila na pomoc.

„Teória veľkého tresku ponecháva priestor na existenciu Boha,“ upokojila dievča.

Mladá gardistka, zmätená týmito novými myšlienkami, sa napokon spamätala. Rukou, v ktorej stále držala opasok, ukázala na Jieho. „Takže ty tvrdíš, že Boh existuje?“

„To neviem.“

„Čo?“

„Vravím, že neviem. Ak Bohom myslíš nejaký druh vyššieho vedomia mimo nášho vesmíru, netuším, či existuje alebo nie. Veda jeho existenciu zatiaľ nepotvrdila, ale ani nevyvrátila.“ Vzhľadom na desivé okolnosti však bol v tej chvíli náchylný uveriť, že Boh neexistuje.

Toto mimoriadne spiatočnicke vyhlásenie spôsobilo medzi zhromaždenými študentmi rozruch. Jeden gardis-

ta na pódiu dal pokyn, ktorý viedol k ďalšiemu skandovaniu sloganov.

„Preč s reakcionárskym akademickým elitárom Jieom Če-tchajom!“

„Preč so všetkými reakcionárskymi akademickými elitami!!“

„Preč so všetkými reakcionárskymi doktrínami!!!“

Keď slogany dozneli, jedno dievča skríklo: „Boh neexistuje! Všetky náboženstvá sú nástroje, ktoré vymyslela vládnuca trieda, aby ochromila slobodnú vôľu ľudí!“

„To je veľmi jednostranný názor,“ poznamenal Jie pokojne.

Mladá gardistka, zahanbená a nahnevaná, dospela k záveru, že proti tomuto nebezpečnému nepriateľovi slová nič nezmôžu. Zdvihla opasok nad hlavu a zaútočila ním na Jieho, pričom jej tri spoločníčky ju nasledovali. Jie bol vysoký a štyri štrnásťročné dievčatá museli švihadľom opaskami nahor, aby ho zasiahli do hlavy, ktorú stále držal vzpriamene. Po niekoľkých úderoch mu vysoký železný klobúk, ktorý ho trochu chránil, z nej spadol. Nasledujúca sprška úderov kovovými sponami ho napokon zrazila na zem.

Červené gardistky, povzbudené svojím úspechom, sa do profesora pustili s ešte väčšou vervou. Bojovali za svoje presvedčenia, za vznešené ideály. Dali sa uniešť žiarivým svetlom, ktoré na ne vrhali dejiny, a pyšne predvádzali svoju odvahu...

Dvaja Jieho študenti to napokon už nevydržali. „Predseda nám kladie na srdce, aby sme dávali prednosť slovám pred násilím!“ Rozbehli sa k štyrom pološialeným dievčatám a odtiahli ich od Jieho.

No už bolo neskoro. Fyzik nehybne ležal na zemi. Oči mal stále otvorené a z hlavy mu tiekla krv. Rozvášnený